

Иван Вазов

Скръбен си, поете...
(Уломък)

Скръбен си, поете... В твоята душа страдна,
виждам, ври, клокочи море скръб безгласна.
О поете мрачни, бог я в теб тури –
твоята мисъл жива в лен да не мухлясва,
творческият пламък в теб да не угасва,
да има той пища, светлив да гори,

Защото скръбта е същи дар небесни,
майка благородна на вечните песни...
Черпи ги ти своите из тоз извор скъп;
всяко сърце болно тях ще ги обикне,
всяка скръб човешка тям ще се откликне,
че човекът сам е вълотена скръб.

И тез песни тъжни, кат молитви чудни,
ще крепят душите в минутите трудни
и на тях ще леят врачебен елей...
Пей за братска обич, сей мисли високи
да омекнат чувства и сърца жестоки,
пей ти за доброто, за любовта пей!

Защото, поете, скръбта милост ражда
и на всеки вопъл братски се обажда,
защото във всяко сърце, що тупти,
има едно кътче жадно и готово
да чуй блага дума, да чуй топло слово
и от чувства честни сладко да трепти.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8480>]